

II. Що бѣше намѣреніе-то на Господа нашего като изрече тѣзи думы?

О. Да утвърди вѣрж-тж на Петра и на всички-ты апостоли. Като мисляхж послѣ че Іисусъ бѣше прѣдрекль все що станж, това щѣше да умножи увѣреніе-то имъ въ него, и като помнѣхж слабостъ-тж си, щѣхж повече да прибѣгнжтъ при Христовж-тж благодать. Християнинъ-тъ тогазъ е най силенъ когато най много усѣща своіж-тж си слабостъ, както рече Господъ на Павла, “Доволно ти е моя-та благодать; защото сила-та ми въ немощъ ся показува съвършенна.” 2 Кор. 12; 9.

II. Що отговори Петръ и други-ти ученици?

О. Казува му Петръ, Ако стане нужда и да умрж съ тебе, нѣма да ся отрекж отъ тебе: подобно рекохж и всички-ти ученици. Ст. 35.

II. Какво впечатлѣніе трѣбува да направи въ насъ примѣръ-тъ на тѣхно-то надѣяніе на своіж-тж си силж?

О. Трѣбува да ни напомнюва нашж-тж слабостъ и подканваніе-то Христово (ст. 41), “Будни бждѣте и молѣте ся, да не бы въ искушеніе да влѣзете; духъ-тъ е бодръ, а плоть-та немощна. Трѣбува още да ни докарва на умъ-тъ и да ны възбуди да употрѣбяваме Давидовж-тж молитвж, (Пс. 139; 23, 24),

“Искуси мя, Боже, и познай сърдце-то ми;

Опытай мя, и познай мысли-ты ми;

И виждь, има ли въ мене беззаконенъ пжтъ;

И води мя по вѣчный-тъ пжтъ.”
